

bemerkte twee oude visschers. Een keek terzijde naar den zoon van den schout... Wouter bemerkte het. Het bevreemde hem, dat de man een pijp stopte. Het gebruik van rooken was hier wel reeds geruimen tijd door de Spanjaarden overgebracht, maar onder de visschers bestond het weinig.

— Dat is geen gewone visscher, dacht Wouter, die eensklaps een zonderling vermoeden kreeg en zelfs zijn paard inhield.

De man kwam naar hem toe, terwijl de oudste staan bleef.

— Ge herkent me toch niet ? vroeg de visscher.

— Antoniius ! riep Wouter uit.

— Hemel, is mijn vermomming dan zoo slecht? Maar ja, gij wist nu dat ik verkleed rond liep en dus let ge op verschillende personen... om na te gaan, of ik het niet ben.

— Visschers rooken geen toebak, merkte can Dillen op.

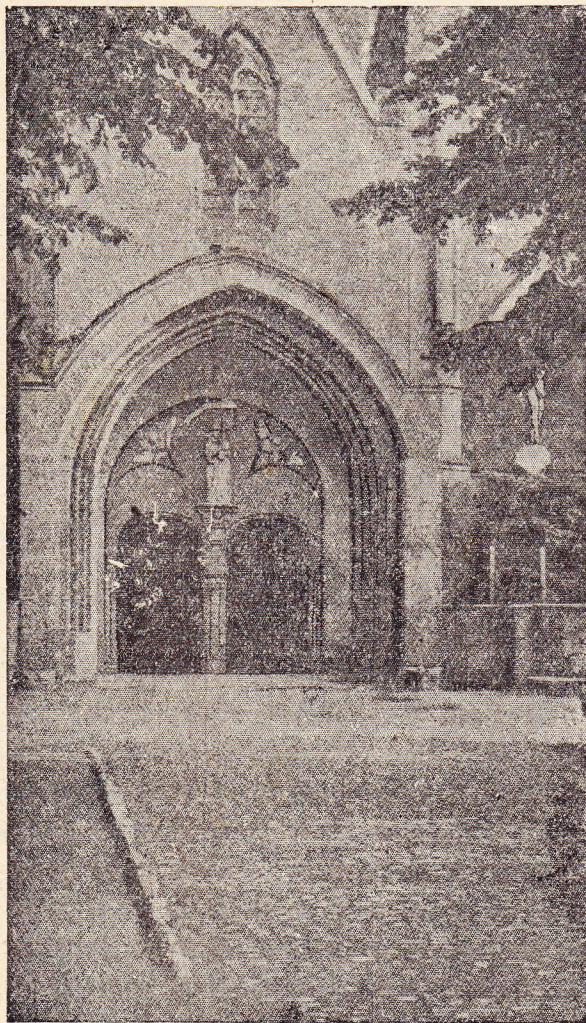
— Gij hebt gelijk. Mijn pijpje wekte uw aandacht. Ik ben aan die gewoonte verslaafd... Ge weet nu, wie voor u staat. Ge kunt me overleveren...

— Zoo ware mijn plicht...

— Als eerlijk man kunt ge geen gebruik maken van alles wat vooraf gebeurd is.... Door onze kennismaking, toen kent ge mij... en herkent ge me telkens...

— Dus bedoelt ge, dat ik u ongehinderd uw gang moet laten gaan, ook nu in uw naam rooverijen gepleegd worden.

— Rooverijen ? en het oog van den geheimzinnige fonkelde van toorn.

De O. L. V. Kerk van Nieuwpoort.

— Het brandschatten van kasteelen...

— Dat is geen gewone roof ! Later zult ge kunnen oordeelen.

— En de ontvoering van jonkvrouw Adelida Prijcke...

— Een middel tot verdediging van een meisje, dat even veel eerbied en

medelijden verdient als zij... Jacqueline, de zoogenaamde heks van Nieuwpoort. Ha, ik zei het u gisteren reeds... het is oog om oog, tand om tand, lid om lid... Adelida Priecke is veilig, zoolang men Jacqueline niet hindert. Wordt deze gevangen genomen, dan heb ik een borg voor haar...

— Wat schuld heeft jonkvrouw Adelida aan het bevel tegen Jacqueline uitgevaardigd?

— Wat schuld heeft Jacqueline aan de misdadige geestesgesteldheid van hen, die men magistraten noemt?

— Neem dan een der magistraten gevangen...

— Jonker van Dillen, ik begrijp uw deernis en ik weet, dat ge die ook met Jacqueline gevoelt, al kent ge haar niet... Maar ik doe, wat ik kan, om iemand die mij dierbaar is, te beschermen.

— Vertrek dan uit dit gewest!

w — Ik ben gewoon, mijn eigen zaken te regelen. Later kunt ge me be-
gordeelen... en ik geloof, dat we dan vrienden zullen zijn, naar hetgeen ik
reeds van u heb bemerkt. Gij past niet meer in het onderworpen en ver-
drukte Vlaanderen.

— Maar ge brengt hier onveiligheid. De monniken der Duinenabdij nemen voor u ook al de wijk! Zij zijn immers geen strijders, doch weer-
looze dienaren des Heeren....

— Ze kunnen gerust blijven. Aan de Bogaerde zal ik niet raken... Ik
spaar de weerloozen en bovendien... ik ben goed katholiek...

— Toch wilde ik, dat ge mij nu uit den weg bleeft... Ik zie me thans
ontslagen van mijn belofte. Zooeven heb ik geknield bij de relikwie van den
Zaligen Idesbaldus... en daar ben ik tot besef gekomen van mijn plicht. Ik
moet mijn vader bijstaan...

— Mij overleveren... en ook Antonia... en vooral Jacqueline, de zooge-
naamde heks?

— Gij zijt verantwoordelijk voor die dames... Niet hen, maar u dien ik
van nu af aan bekend te maken... Ik konkel niet langer tegen mijn vader...

— 't Is goed... Ge zijt zoo eerlijk, dat ge me waarschuwt... Welnu, ik
geef u uw woord terug... We zijn voortaan vijanden... Toch zal ik uw goede
diensten steeds indachtig zijn... Maar ik verwittig u ook, dat ik me tegen u
moet verdedigen. Gegroet, heer van Dillen. We ontmoeten elkander nog wel...
wel... 't kan niet anders...

— Nog een vraag... Bevindt jonkvrouw Antonia zich nog op de Reiger?

— Waarom wenscht ge dat te weten?

— Om u dan te verzoeken haar van daar te verwijderen.

— Zoudt ge haar anders verklikken?

Wouter durfde toch niet bevestigend antwoorden.

— Zijt ge zoo wispelturig? hernam Isegrim op scherpen toon. Eerst
waart ge op het punt haar uw liefde te bekennen... en nu... maar, ik spreek
niet verder over haar. Antonia is niet langer op de Reiger... En nu vaarwel!
En tot weerziens!

Dat laatste woord klonk als een bedreiging. Wouter reed verder, vol-
daan toch, dat hij zoo gesproken had... En toch, het beeld van Antonia
verscheen weer voor hem... Neen, hij zou het meisje niet kunnen verraden.

— Zij wordt trouwens niet vervolgd, mompelde Wouter. Maar Isegrim

zelf mag ik niet langer sparen. Zoo ik hem van nu af aan nog ontmoet, geef ik hem aan... Hij weet het thans...

Weinig vermoedde jonker van Dillen in welke omstandigheden hij den geheimzinnigen Isegrim weer zou zien... Peinzend reed hij naar Nieuwpoort en weldra zag hij de geboortestad voor zich liggen. O, hij was er zeer aan gehecht, al daalde Nieuwpoort van rijke gemeente af tot vervallen plaats.

De vierboet bij de havengeul was een der oudste vuurtorens van Vlaanderen, in 1824 reeds opgericht en toen met brandend riet verlicht. Nieuwpoort bezat nu wel een betere vuurbaak, maar Wouter hield van het historisch monument, dat de ouderen langs de banken had geleid, toen de stede veel meer dan nu door vischvangst bloeide. Want het was een tijd, toen de Nieuwpoortenaars haring verzonden naar Ieperen, Rijsel, Doornijk, Kortrijk, Wervik, Meenen, Waasten, Poperinghe, Dixmuide, Armentiers en er ook verkochten in Engeland en Holland. In de 15e eeuw voeren er 70 stuurlieden in dit bedrijf, de een met twee, drie of vijf mannen, maar sommigen ook met zeven en meer. Voornamen poorters oefenden het ambt uit van keurder of « waardeerder », gelijk het toen heette, gezworen ambtenaren, die den inhoud der tonnen haring onderzochten en op elk vat het merk der stad deden branden. In 1474 kon Nieuwpoort zelf een oorlogschip uitzenden, om de zeeroovers te bestrijden, die de kust onveilig maakten. 't Had acht en zestig man aan boord, en was bewapend met 10 bussen en 40 pijken en voorzien van kruit en 700 steenen voor de kanonne. Zoo bestookte men de Engelsche, Hollandsche, Fransche en zelfs de Vlaamsche piraten, want op zee zwierf er allerlei volkje rond, dat de sloepen enterde, de bemanning vermoordde, en de lading roofde.

In de 12e eeuw voeren de Nieuwpoortenaars zelfs ter walvischvangst. Ja, zoo was het vroeger, maar nu bleven de visschers bij de kust want Nieuwpoort was te zwak om zijn schepen te verdedigen tegen de Duinkerker roovers.

De Nieuwpoortenaars waren steeds dapper geweest... Dat ondervond in 1489 Filips van Crévecœur, die met 20.000 man Nieuwpoort belegerde.

De bombardellen, de grootste stukken, slingerden steenen van 450 tot 500 Kg. tegen de muren. De serpentijnen vuurden hun kleine projektielen af. De haakbussen knalden den ganschen dag. Maar op en achter de wallen stond de burgerij, die het meest op eigen kracht vrouwen moest, pal. De loodgieters gooten kogels en de stadsboogmaker vervaardigde koorden en pezen. Luuckx Hurtsebaut goot 108 loodhamers, knodsen met lood geslagen. De waker op den kerkstoren, voor wien men vier gaten in den muur geboord had, speurde naar alle zijden. De vrouwen brachten stooopen bier en stapels brood en kaas naar de verdedigers, maar ook potten kokend lood om de bestormers te onthalen. Ze braken de kasseien uit de straten, teneinde ze als werptuig naar de vesten te sleuren.

't Was een ongelijke strijd... Jan Turpin, de eerste burgemeester, vuurde de mannen aan: zijn ambtgenoot Jacob Meeg beloofde aan de Maagd Maria voor haar hulp een kaars «also lanc als de stede groot is, in 't ronde gemeten», en de visschers droegen het beeld van Onze Lieve Vrouw, Nood Gods, dat zij in storm op zee aanriepen en kaarsen offerden, zoo hoog en zoo dik als de mast van hun in gevaar verkeerde sloep, nu rond de vesten.

De belegeraars groeven mijnen, maar de belegerden waren hun reeds voor en brachten ontploffingen te weeg buiten de muren.

Bij de tiende bestorming geraakten de Franschen door een bres. Vrouwen en meisjes snelden toe, hielpen de mannen en joegen den vijand terug.

De Franschen toonden thans moedeloosheid en riepen, dat ze bedrogen en misleid werden. Men had hun gezegd, dat er binnen Nieuwpoort schier geen volk was en de stad moest vol verdedigers zitten. De vijand trok af en de veste was bevrijd. Het beleg had acht dagen geduurd.

De burgerij bleef haar gelofte getrouw en liet te Brugge door Gillis Barbier uit 418 pond en reusachtige kaars vervaardigen, die op een spil gewonden werd. Maar als de geesel van 't lijf is, zijn de slagen vergeten, en de stadskas kon 't grootste deel der onkosten betalen, want veel inwonres hielden hun beurs gesloten, toen er om een gave werd gevraagd.

Wouter kende de bijzonderheden van het beleg, want het verhaal werd overgeleverd van geslacht tot geslacht. En een blijvend aandenken was, de Sint-Jansprocessie, want het beleg had omtrent Sint-Jansdag plaats.

Wouter had voor zijn vertrek naar Engeland steeds getrouw die processie gevolgd. 't Was ook het groote feit van 't jaar, St-Jansprocessie (1). De stadsbode ging veertien dagen te voren de abten en prelaten van West-Vlaanderen uitnoodigen. Een ander afgezant bracht aan al de kamers van rhetorica de prijskaart van den wedstrijd. Men timmerde stellage's op voor de voorstellingen en versierde de stad. De groote dag werd door de klokken van de Onze Lieve Vrouwe kerk ingeluid en meisjes versierden het hoogkoor met groen en bloemen. De schepenen ontvingen op het stadhuis de wereldlijke en geestelijke overheden van elders, de abten van Loo, Sint-Niklaas (Veurne), van de Duinen Oudenburg, Ter Doest, de abdis van de Benedictijnessen uit Broekburg (Bourbourg) en boden hun den eerewijn en nadien een maaltijd in den « Rambout », 't beste gasthof der stad aan.

De processie lokte duizenden toeschouwers. Alle gilden en vereenigingen, met banieren stapten in den stoet, die opgeluisterd werd door 1500 fakkeldragers. Men vertoonde in de ommegang de passie van St-Steven, die op het punt stond gesteenigd te worden of den marteldood der H. Godelieve van Gistel. Men zag op die dagen binnen de veste veel rederijkskamers, als de Drie Santinnen van Brugge, « Arm in de Beurze » van Veurne, Scerpdeure van Dixmuiden, die van Coukelare, van Zevekote, van Oost-Duinkerke, van Winoxbergen, de Roosjes van Thielt, de Rhetorica van Oudenburg, en andere van Leffinge, Mannekensvere, Loo, Belle, Gistel, Slijpe, Steenvoorde, Ieperen, enz.

Door de godsdienstberoerten werd de ommegang gestaakt maar nadien weer in luister hersteld. De burgers wilden er nieuwe groepen in en eischten een reus... Deze was gehuld in een grauw lijnwaden kleed. Zes dragers sleurden hem rond tot grootvermaak der menigte en ontvingen daarvoor een tonne bier. Dan waren daar ook de draak, de walvisch, de eenhoorn, de kemel, allen van wissel gemaakt, en zes of zeven springende duivels, deze in levenden lijve, die tot het stielkje verlost werden door een stoop wijn.

Wouter keek naar zijn stad... Hij zag den Tempelierstoren... Het kloeke

(1) Ze bestaat nog.

gevaarte was het overblijfsel van de Sint-Laurenskerk, welke binnen den omtrek van een kasteel stond en in 1238 door de Engelschen in asch werd gelegd. Maar het volk nam met die eenvoudige verklaring geen genoegen en wist het anders te vertellen. Zekeren zomeravond zat een visscher aan den oever van den IJzer, toen een vreemdeling hem voorstelde een kerk te bouwen. De zonderling wilde den armen man helpen, zou het bedehuis tegen den volgenden morgen oprichten, maar eischte in ruil zijn ziel.

— Goed, stemde de visscher toe, maar zoo er iets aan uw kerk ontbreekt, is ons verbond zonder waarde.

En toen de zon verrees, blonk ze op een prachtige, nieuwe kerk met hoogen toren en vroeg de vreemdeling, of de burger tevreden was. Deze, die wel geweten had, dat de duivel hem beloerde, en Lucifer geen kruis maken kon, riep spottend : « Mijn ziel krijgt ge niet, want er ontbreekt iets aan het gebouw : het kruis ! » De duivel ontstak in woede, verwoestte het bedehuis, met uitzondering van den toren en sedert heet deze de duivelstoren.

Anderen beweren dat het niet zoo was; men wilde een zeer hoogen toren bouwen, maar moest het werk opgeven, daar de duivel in den nacht alles afbrak, wat de metselaars overdag hadden gebouwd.

Tempelierstoren heette hij ook en naar men wil, zou die naam voortkomen van het kasteel, dat door de Tempeliers werd gebouwd... Och, ook dit bijgeloof behoorde tot den geest dier eeuw... En dan was de Spaansche tijd gekomen... Nieuwpoort werd weer in den krijg gesleurd. En het hinderde Wouter, dat zijn stad nu onder vreemde bezetting stond... Ja, hij had Nieuwpoort lief... en daar stond zijn huis... daar oefende zijn goede vader een voornaam ambt uit. Hij wilde dien vader steunen... ook tegen Isegrim... Hij mocht niet tegen den vader opstaan en onwillekeurig dacht hij aan de oude legende van den Wilden Jager. Wanneer de wind om de huizen loeide en de golven tegen de kust opjoeg, zeiden menschen, dat de Wilde Jager aan 't rennen was. En Wouter hoorde in zijn jeugd het verhaal.

Ouders hadden een zoon, die hun veel droefenis bezorgde, nooit wilde werken, maar gedurig op zwier en bijzonderlijk op de jacht was. Zekeren avond lag zijn grijze vader, die ziek was gevallen, op zijn uiterste, en moeder sprak den jonkman schoone, dat hij nu toch thuisgebleven zou zijn, om zijn vader in de laatste uren bij te staan. De deugniet wilde niet luisteren en floot zijn handen om in 't bosch te trekken. De stervende verhief zijn moe hoofd van 't kussen en zei met gebroken stemme : « Zoo zult gij eeuwig jagen ! ».

Hij gaf nog een zucht en loste zijn geest. De vrouwe verhuisde naar familie. De oude woning verzonk in den rond. En de slechte zoon vond geen ruste meer. Hij joeg door het bosch, schabouwelijk schreeuwend om erbarming, en zijn honden blaften, een leger van geesten volgde, en 't gansche woud daverde en schudde, de boomen zwiepten, de struiken sloegen tegen d'aarde. Dat was de jager, die voor zijn straffe eeuwig zwerven moest. Dat was de legende van den stormwind, maar tevens de vermaning der voorouders, om vader en moeder te eeren.

En Wouter had nu al verscheidene malen zijn goeden vader moedeloos zien thuis komen... en hij zweeg... of hij waarschuwde hen, die achtervolgd moesten worden.

— Ik zal niet meer tegen mijn vader staan, zei de jonker. Nieuwpoort,

mijn stede, mijn huis, mijn ouders... zij hebben mijn liefde... en niet Antonia en Isegrim.

Hij reed de stad binnen en kwam voorbij de Onze Lieve Vrouwe Kerk... Ook hier wilde hij door een gebed zijn voornemen bevestigen; hij vroeg een jongen, om op zijn paard te letten en betrad het statige gebouw... Hij knielde voor 't beeld van Onze Lieve Vrouw van Nieuwpoort, dat een zware gouden kroon bezat, een gift der pelgrims... Maar dan zag jonker van Dillen ook de grafsteden van Spaansche oversten, gesneuveld in 1600 toen Maurits van Nassau bij Nieuwpoort de Spaanschen overwon of tijdens het daarop volgende beleg van Oostende... En bij Wouter kwam weer een oproerig gevoel... Waarom mochten Vlaanderen en Nieuwpoort niet vrij zijn als in de dagen van Jan Turpin, van den bloeitijd, de groote visscherij. Waarom moest het bukken onder 't juk van een vreemde? O, omdat hij in den vreemde geweest was, voelde hij dat scherper dan de anderen... Maar toch... voortaan zou hij aan de zijde van zijn vader staan... ne niet meer ongerust behoeven te zijn, wanneer men over Isegrim sprak.

— Ik zal Isegrim overleveren, zei hij zelfs. Dat is dan een boete voor mijn vorige zwakheid...

Wouter verliet de kerk... Met hem ging een meisje heen, gehuld in den zwarten, wijden kapmantel der burgervrouwen. Even hief ze de kap omhoog, terwyl ze fluisterde :

— Jonker van Dillen... een laatste woord...

— Antonia, zei hij ontroerd... Ge waagt het nog...

— Stil... Ik kwam hier bidden... voor Jacqueline... En is deze veilig, dan keert ook jonkvrouw Prijcke huiswaarts...

— Gij moet Vlaanderen verlaten...

— En van mijn vader scheiden... want hij moet hier blijven ! Neen, jonker, dat nooit...

Ze keek hem met haar schoone oogen aan...

— Zoudt ge vader verraden ? vroeg ze... Dan levert ge ook Jacqueline over... en... ik wil u het geheim zeggen... die Jacqueline ben ik !

— Gij ! riep Wouter verbaasd....

— Ja... Welnu, heer van Dillen, lever ons over... en kom dan zien naar den brandstapel, die mij verteert, hier te Nieuwpoort, uw stad...

Haar woorden eindigden in een snik... Antonia spoedde zich voort... Onthutst staarde Wouter haar na...

— Zij is Jacqueline... en die beeldschoone jonkvrouw zou op de pijp-bank gefolterd worden, mompelde hij met ontzetting. In haar prachtig lichaam wil men naalden steken, kerven en snijden, het uitrekken en wringen, het bloedig verminken en het dan aan een paal op de houtmijt binden... En ik zou daartoe meewerken ? O, is zij nog op de Reiger ?

Plots vielen al zijn voornemens en gruwelijke somberheid greep Wouter aan. Hij moest tegenover zijn vader staan en tegen den vreemden bezetter van Vlaanderen, tegen een gerecht, dat moorden beval... Hij was aan zijn Nieuwpoort ontgroeid... aan zijn volk en zijn tijd... Neen, hij kon Isegrim niet bestrijden, want de dochter wilde zich van den vader niet scheiden... en Jacqueline aan den heksenmeester overleveren..... liever week hij voor altijd uit.

EEN VREESELIJKE BESCHULDIGING.

Pol van Rooze wilde naar Loo. Eenige dagen waren voorbijgegaan, zonder dat men iets van Adelida Prijcke of van Isegrim vernomen had.... De jonker was in een vroolijke stemming. Karel had Rosa veilig op 't Vijverhuis gebracht en het meisje toonde zich zeer tevreden... Pol verliet nu Veurne... Hij bemerkte de geheimzinnige loerende vrouw niet, die hem bespiedde, al geruimen tijd...

— Nu spelen we onze groote troef uit, mompelde van Rooze. Agneta's parelsnoer zit in mijn zak... en Wouter van Dillen zal zich bij Agneta nooit meer durven vertoonen... Ha, hij is een te zwakke partij voor mij... Weinigen zijn tegen mij opgewassen... Eerst naar den schout en dan naar Rosa... 't Is als in de dagen van de bekoorlike Julietta. Maar waarom moet ik nu nog denken... aan een dóode... Waar zij rust, vindt niemand haar terug... Ze kermde... zei Brak... doch niemand kon het hooren... Kom, kom... ze moest verdwijnen... Die geschiedenis is vergeten... Karel zei me gisteren wel, dat hij mijn Julietta bij de Sint-Walburgakerk had gezien, maar de vent had te diep in 't glas gekeken, dank aan zijn verdiend loon... Dooden keeren niet terug...

In dergelijke gepeinzen reed van Rooze langs een kanaal, waar het riet geheimzinnig ruischte. De avond viel... Nevelen zonken over het troostelooze, braak liggend land...

Jonker Pol trok den vederhoed dieper over de oogen, want hij naderde de Westpoort van Loo en in het stedeke moest men hem niet herkennen. Hij reed tot aan 't Vijverhuis.... Een oude man nam zijn paard over. Pol trad de woning binnen. Bij een flink houtvuur zat Roza, nu in een prachtig gewaad gekleed. Ze groette den jonker verheugd en zei :

— Ik ben blij, dat ge komt, want ik verveelde me...

Hij kuste haar en antwoordde :

— Nog even geduld... Ik moet een oogenblik bij den schout zijn...

— Pas binnen en ge vertrekt weer ! pruilde Roza... Wacht met dat bezoek tot morgen...

— Onmogelijk ! Maar ik ben immers geen kwartier weg... Ik vertoon me, omdat ge zoudt weten, dat ik me al te Loo bevind en ik verlang minstens zoo sterk als gij naar ons samenzijn.... Tot dadelijk...

Pol van Rooze stapte vlug naar de woning van den schout van Loo... Hij vond den magistraat in zijn kamer, kouwelijk bij een turfvuur gezeten.

— Welkom, welkom ! riep de verloopen kerel. Schuif bij en we zullen een stevigen beker drinken... en wat babbelen... Ik weet groot nieuws... De Wandelende Jood is te Brugge en komt ook naar onze gewesten...

— Tut, tut... ik weet dat al... maar ik houd niet van pelgrims... en zeker niet van zulke antikiteiten, die zestien eeuwen tellen... En lang zal ik in dezen wrakken zetel niet zitten, want aangenamer gezelschap wacht me.

— Ja, dat begrijp ik... Nu, ik zal u niet verklappen... en uw bevallige Roza staat onder mijn bijzondere bescherming ...

— Schout, ik heb u noodig en ge moet doen wat ik zeg ! Dus spartel niet tegen... Ge weet, dat ik gehoorzaamd wil worden. Zet nu maar niet

zoo'n benauwd gezicht... ge hebt al erger dingen op uw ziel liggen, dan ik thans van u verlang...

— De jonker maakt gaarne grapjes...

— Maar dat is heelemaal geen grap... verduiveld neen ! hernam van Rooze.

Hij haalde het parelsnoer voor den dag...

— Mijn Hemel, wat een juweel ! riep de schout uit. Wie dat draagt...

— O, uw stierennek zou het kwalijk passen ! schimpte van Rooze.

— En een slot van zuiver goud...

— Ja, daarmee zoudt ge uw voorraad wijn flink kunnen aanvullen... Nu, ik heb nog wel een sommetje voor u, als ge me eens ferm helpt... Dit snoer behoort aan jonkvrouw van Ramsdijk...

— Die ken ik niet...

— O, neen, een otter moet naar geen vlinder turen... Zij is een schoon en rijk meisje, en ik begeer haar tot vrouwe...

— Wettige vrouwe... bedoelt ge... schertste de schout.

— Houd die flauwe kluchten voor u... Meent ge soms, dat ik met een keukenmeid als Roza voor 't altaar ga knielen ?...

— Ge doet me lachen...

— 't Lijkt anders meer op het geknor van varkens. Luister nu. Ik heb een mededinger... de zoon van uw ambtgenoot uit Nieuwpoort, den deugdzaam Wouter van Dillen...

— O, die aan geen hekserij gelooft ! Verbeeld u, op het feest te Veurne scheen hij de vervolging van die Jacqueline af te keuren en ik weet waarlijk niet, wat ik hoorde...

— Wat zegt ge, keurde hij die vervolging af? vroeg Pol verwonderd.

— Ja... Hij sprak zich niet openlijk uit, maar hij gelooft niet aan de hekserij...

— Dat knoop ik in mijn oor...

— Als hij in den vreemde maar de duivelskunst niet geleerd heeft... We zullen eens opletten, hoe hij zich gedraagt, als die Jacqueline voor den heksenmeester verschijnt... Zijn vader is ook een trotsche vent, die mij altijd minachtend behandelt, jonker ! Ik kan er u voorbeelden van vertellen...

— Dat kan me niet schelen en ik verzoek u, een tijdje uw bakoven dicht te houden en naar mij te luisteren. Zoodus, Wouter van Dillen begeert jonkvrouw van Ramsdijk ook tot vrouw... En ik wil hem op zij schuiven... Jonkvrouw Agneta heeft dit parelsnoer verloren en ik vond het. Ik breng het haar terug, maar gij voegt er een briefje bij, getuigend dat gij het gevonden hebt bij zeker meisje uit Brugge, dat hier te Loo het lief was van Wouter van Dillen.

De schout schrok toch van dit gemeen voorstel en schudde het hoofd.

— Maar, jonker, dat is onmogelijk, zei hij.

— Houd uw bakkes en luister verder... Ge weigert dus ! Goed, geef mijn geld... en we scheiden. Of kunt ge niet betalen, dan laat ik u weggagen van uw post... en erger nog...

— Ik zeg immers niet, dat ik weiger, hernam de schout haastig. Maar kunnen we niet wat anders verzinnen ? Ge vraagt me om een valsche getuigenis af te leggen...

A. HANS

De Heks van Nieuwpoort

Uitgaaf B. H. HANS, Contich.